

показати начальству та своїх підтримати. Концерт пройшов, як кажуть, “на ура”. Акапельний спів вельми припав усім до душі, навіть тим, котрі не знали української мови...”

Чимало корисного щодо організації роботи художніх колективів можна дізнатися зі спогадів Василя Доронюка – доцента кафедри диригування музичного факультету нашого університету, у минулому художнього керівника ансамблю пісні й танцю “Дністрянська хвиля”, фольклорно-етнографічного ансамблю “Розмай” та творця багатьох інших творчих колективів. Так, у 70-х роках минулого століття ансамбль “Дністрова хвиля” брав участь у популярній тоді телепрограмі “Сяйво”. Вона транслювалася на всю Україну. В репертуарі колективу під орудою Василя Дмитровича була виключно українська пісня. Сорокахвилинна телепередача сколихнула серця і душі людей України. На адресу телестудії надійшло багато листів-відгуків. Хоч “компетентні органи” не дали можливості прочитати всю кореспонденцію, але як здогадався В.Доронюк із запитань слідчого КДБ, усіх цікавив саме підбір творів, який захопив людей “живою українською пісню”, зокрема тих, що супроводжували запальні народні танці тощо. Якраз виступ ансамблю та схвальні відгуки телеглядачів спричинили серйозний політичний конфлікт, через який В.Доронюк змушений був залишити улюблену роботу, виїхати в 1977 р. до Івано-Франківська.

Через виконання українських пісень, обстоювання їхньої значимості серед студентської молоді тощо спричинила у свій час звільнення з роботи в Івано-Франківському пединституті Р.О.Долчука. Особливо докорялося йому в парткомі за включення до програми твору Д.Січинського “Лічу в неволі” та ін.

Отже, музичне краєзнавство, зокрема спілкування з людьми нашого краю, є запорукою вивчення українських співочих традицій. Це дозволяє краще пізнавати нашу історію та культуру, є підґрунтям формування національної самосвідомості підрастаючих поколінь суверенної України.

РОЗВИТОК ВІТЧИЗНЯНОЇ КОМПАРАТИВІСТИКИ НА ПОЧАТКУ 20-х рр. ХХ ст.

Ірина Рижикова,

III курс, педагогічний факультет.

Науковий керівник – Білавич Г.В.

кандидат педагогічних наук, асистент.

Потреба інтеграції України у світовий простір, у світове культурне товариство зумовлює необхідність ретельного вивчення міжнародного досвіду розвитку освіти, співставлення його з вітчизняним досвідом, накреслення шляхів запровадження найкращих педагогічних надбань людства в практику вітчизняного шкільництва. Тому особливо актуально постає проблема дослідження праць “піонерів” вітчизняної компаративістики

початку ХХ століття, які розкриваючи основні тенденції розвитку освіти провідних країн Європи, водночас прагнули створити свою національну школу, що ввібрала б у себе найкращі зразки організації освіти. Спостерігаючи процес еволюції вітчизняної компаративістики помітним стає бурхливий розвиток на поч. ХХ ст., що був спричинений такими факторами: по-перше, на початку ХХ ст. виявилась недооцінка історико-педагогічних знань; по-друге, в умовах новоствореної держави УРСР була нагальна потреба у витворенні своєї, якісно нової системи освіти.

Провідними теоретиками порівняльної педагогіки того часу стали: С.Ф.Русова, Я.Ф.Чепіга, С.А.Ананьїн, О.Ф.Музиченко, Я.А.Мамонтов, А.Готалов-Готліб та інші.

У різнобічній праці визначного українського педагога-просвітителя С.Ф.Русової помітне місце займає висвітлення та аналіз теорії і практики роботи школи за рубежом. Важливістю поставлених завдань слід пояснити появу її статті “Народня початкова школа в Бельгії”, де С.Русова застосувала широке коло порівняльно-педагогічних методів дослідження: описовий (аналізуючи фінансування і управління початковою освітою, різновиди навчальних планів тощо), статистичний, соціологічний, історичний.

Так, у статті “Нова школа” Русова дає порівняльний аналіз статистичних даних про стан грамотності, чисельності учнів у деяких європейських країнах, метою яких є доказ важливості ролі освіти у розвитку нації [1, с. 207].

До основних праць із порівняльної педагогіки С.Русової належать “Республіка молоді в Америці”, “Песталоцці – Фребелівський інститут в Берліні”, “Французькі літні колонії для школярів” та інші. Як відомо, разом з Р.Шерстюком, С.Черкасенком, С.Русова багато праць з компаративістики опублікувала в журналі “Світло”, що став своєрідною трибуною і для інших вітчизняних педагогів, зокрема для Я.Чепіги, де у численних студіях він широко осмислював проблему морального впливу на дитину. Свої погляди вчений аргументує, посиляючись на творчий доробок Ж.-Ж.Руссо (“Страх і кара”).

До плеяди компаративістів початку ХХ ст. слід віднести постать О.Ф.Музиченка. Його творчий набуток “Монізм і школа”, “Звіт про спеціальні заняття педагогікою у закордонному відрядженні” та ін. свідчать про Музиченка як глибокого знавця різних течій західноєвропейської реформаторської педагогіки, прихильника “вільного виховання”.

Активне використання методу порівняльного аналізу зарубіжних і вітчизняних концепцій є характерним для більшості робіт С.А.Ананьїна. Заслуга вченого полягає в тому, що саме він вперше в історії педагогіки створив курс лекцій з історії компаративістики.

Надзвичайно цікава і актуальна праця Я.А.Мамонтова, яка й досі залишається чи не найпоширенішою – “Хрестоматія сучасних педагогічних течій”, де зроблена спроба класифікувати всі педагогічні течії, які були обгрунтовані чи впроваджені до 20-х років ХХ ст. Основним

принципом класифікації течій вчений вважав не теоретичний принцип, а так звану “педагогічну теорію, систему”.

Велику цінність для розвитку сучасної компаративістики представляє “Хрестоматія сучасних педагогічних течій” А.Гергета та А.Готалова-Готліба.

Таким чином, на початку ХХ ст. вітчизняна педагогіка мала значний досвід збору та обробки матеріалів про стан освіти та педагогічної науки за рубежом. Величезний порівняльно-педагогічний потенціал творчої спадщини вітчизняних науковців того часу не був використаний у радянські часи.

1. Русова С. Нова школа // Вибрані твори. – К.: Освіта, 1996. – С. 207-221.

2. Сбруєва А.А. Порівняльна педагогіка. – Суми, 1999. – С. 14-15.

ТИПОВІ КОМУНІКАТИВНІ СИТУАЦІЇ ДЛЯ ВИВЧЕННЯ PRESENT PERFECT TENSE НА УРОКАХ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Сергій Тюпа,

IV курс, факультет романо-германської філології.

Науковий керівник – Завгородня Т. К., доктор педагогічних наук, професор.

Принцип комунікативної спрямованості у вивченні іноземної мови означає побудову моделей процесу реального спілкування. Як засвідчує проведене дослідження, такі моделі є надзвичайно ефективними і цікавими для учнів, але вони, на жаль, рідко вживаються вчителями, оскільки їх розробка вимагає чимало часу. В той же час успішне закріплення будь-якого граматичного чи лексичного матеріалу неможливе без його опрацювання в комунікативних ситуаціях. Тому вчителям і методистам доцільно розробляти типові ситуації для кожної з тем, що вивчаються учнями. Такі моделі повинні відповідати наступним основним вимогам: доступність, простота, гнучкість та реалістичність. Останнє означає, що модель ситуації повинна мати свій аналог в реальному житті.

Як приклад ми пропонуємо комунікативні ситуації для вивчення і закріплення граматичної теми Present Perfect Tense, яка викликає певні труднощі в школярів [1, с.135].

Спочатку необхідно, щоб учні до певної міри оволоділи формальною стороною Present Perfect, тобто знали, як цей час утворюється та запам'ятали хоча б декілька Past Participles найбільш вживаних дієслів. Фактично, з огляду на насичений навчальний план і обмежену кількість годин, комунікативні ситуації можуть бути застосовані вже тільки під час закріплення теми.